

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kvædinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvædinger eller Smaakvad", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 133. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_251-txt-shoot-idm4434.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Freias Priis.

- 1 **H**er i den svale Aftenstund,
Mens Soel i Hav sig sænker,
Jeg ganger i den grønne Lund,
Paa Freia kun jeg tænker,
Jeg hende seer i grønne Blad,
Og i den favre Blomme,
Fra hende og hvert Fuglekvad
Mig ene tykkes komme.
- 2 Jeg er saa fro, saa barneglad,
Og med de Blommer spæde,
Der staa saa net i Krinds og Rad,
Jeg deler al min Glæde,
Jeg takker dem saa inderlig,
Men de forstaa mig ikke,
Thi at i dem jeg seer kun dig,
Skjøn Freia! veed de ikke.
- 3 Den lyse Soel har fjælet sig,
Det mørknes brat i Lunde,
Smaafugle; vil I laane mig
Jer Stemme, mens I blunde?
Da vil jeg sjunge Freias Lov,
Og ikke jeg alene,
Men Dal og Høi og Mark og Skov
Skal sig med mig forene.
- 4 135I kan det ei, I Fugle smaa!
Og jeg kan ikke sjunge,
Men til skjøn Freias Priis dog maa
Sig røre høit min Tunge,
Thi hun har friet mig af Nød,
Af Sorgens mørke Fængsel,
Hun gav mig Liv, der jeg var død,
Og stilled al min Længsel.
- 5 Jeg gik saa sorigfuld i Sind
I Ungdoms første Dage,
Og Taaren randt saa tit paa Kind,
Jeg higede tilbage,
Mig tyktes, jeg var fremmed her,
Og maatte vild omvanke,
Saa fjern, saa fjern, men aldrig nær,
Var derfor og min Tanke.
- 6 Af Angest var jeg mest ompændt
Alt i den blide Sommer,
Af onde Magter tyktes sendt,
For mig de favre Blommer,
Naar jeg med Gammen paa dem saae,
Da vilde Hjertet briste,
Jeg maatte snarlig fra dem gaae,
Hvorfor, jeg ikke vidste.
- 7 136Saa ginge hen de Aar i Kval,
De ginge som de komme,
Indtil engang jeg fandt i Dal
En yndig Rosenblomme,
Den blev jeg ved at stirre paa,

Dog Hjertet vilde briste,
Det maatte før i sønder gaae
End jeg den vilde miste.

8 Den Blomme blev en Kvinde liig,
Hvordan, det veed jeg ikke,
Hun lod mig hæfte fast paa sig
De luehede Blikke,
Jeg stod saalænge, stod og saae
Mig ind i hendes Øie,
Saa Læben vilde vove paa,
Til hendes sig at føie.

9 Gudinden stod med Smiil paa Kind,
Og sang med kjærlig Stemme:
Jeg saae, du fødte dybt i Sind,
At du var ikke hjemme,
Thi steeg jeg her i Dalen ned,
Alt som en Rosenblomme,
Og har jeg al din Kjærlighed,
Du skal til Hjemmet komme.

10 137Jeg kyssed hendes Klædebon,
Forsaged Alt paa Jorden,
Da førde hun med Liljehaand,
Mig ind i gamle Norden,
Jeg saae den gamle Gudehær,
Dertil de Kjæmper stærke,
At jeg var kommet Hjemmet nær,
Jeg klarlig kunde mærke.

11 Saalænge jeg kan tælle Aar,
Jeg vil i Norden bygge,
Men naar i blide, lune Vaar
Mig vinker Lundens Skygge,
Da ræddes jeg slet ikke meer,
Min Trængsels Tid er omme,
Jeg overalt skjøn Freia seer
I fager Mø og Blomme.

12 Min Stemme er saa hvas og raa,
Og mine Toner runge,
Thi beder jeg, I Piger smaa!
I vil om Freia sjunge!
Da skal det tone sødt i Dal,
Og klinge over Enge,
Til Freias lyse, høie Sal
Skal eders Lovsang trænge.

Tillæg.

Ved første flygtige Øiekast synes dette, i sit Slags ikke uheldige, Vers at være et godt Tegn, Asarusen synes heel udsovet, Freia er kun et Navn paa Skjønheden, de milde, venlige Toner vidne om at Hjertet fører Ordet, og Talen om at bygge og boe i det gamle Nord sees let at være af det Slags man fører langt fra et gammelt Stade, som man skammer sig ved at have forladt, og vil indbilde sig selv endnu at være det egenlige og kjæreste Opholdssted; det synes som Hjertet nu endelig havde lært at skatte den barnlige Høihed og smile ad lusbjergenes storagtige Reisning. Noget Sandt er ogsaa heri, men seer man vist til, da opdager man, at jeg og min Sang vare paa slemme Veie, at vi stode ved Indgangen ikke til den himmelske, men til den jordiske Skjønheds Rosenlund, hvor det ei klinger sødt fra uskyldig, barnlig Kjærlighed, men smigrende fra kjødelig Lystighed; var jeg kommet længere end i Dørren, havde disse Toner fængslet mit Øre, da havde det været ude med min Sangs Betydning, thi den udvortes Skjønhed og Natur, der for hver Digter ere fristende

Grundtvig, N. F. S., *Grundtvigs værker*,

Sirener, var det end langt mere for mig, da det hørde til mit Øies Beskaffenhed at see det Himmelske mere i Historiens end i Naturens Billede, først seent oplodes mit Øie ved Troen ogsaa for dette, men kan dog aldrig deri skue saa klart som i hiint.
